

Mlădita

Revistă a Colegiului Național „Spiru Haret”, București
August | Nr. 1 | 2020 |

FIZICA LUMII
SUBATOMICE

Interviu:
THEODOR
PALEOLOGU

Reportaje:
GURA PORTIȚEI,
VENEȚIA, PRAGA

Din cuprins...

- *Ziua Absolventului*, 2019 p. 4
- *Teoria coardelor* (continuare) p. 6
- Fizica lumii subatomice p. 9
- Poluarea, pericolul actual p. 15
- Veneția - splendoare neclintită de timp și ape p. 17
- Praga p. 21
- Călătorind prin România p. 22
- La Gura Portiței p. 25
- Pauză de lectură p. 27
- Pierre Auguste Renoir p. 34
- Japonia - Nipponkoku p. 36
- „Textese” și SMS-uri p. 38

Mlădița

Design: ANDREEA BUZOIANU

PR: LIVIA TROSCA

Redactori: DIANA ARION

RAREȘ BĂLAN

LIVIA CAIMAC

MATEI DĂIANU

NORA MICU

DAVID PETROVICI

ALEXANDRA RĂCU

RADU VOICU

CHRYSTALLA MALLIOTIS

LIA COSTESCU

Reporteri: ALEXIA ENE

ANDREI DUMITRU

Colaboratori: prof. VERA CĂLIN

prof. CLAUDIA MOGA

prof. VICTORIA MIHALCEA

Corectură: CORINA BUZOIANU

Foto: MARIA ILIE

Coperta 1: NORA MICU

Coperta 2: MELIA FINTA

Coordonatori:

prof. ALEXANDRU CONSTANTINESCU

prof. CORINA BUZOIANU

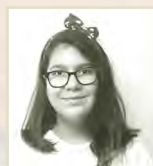
ALEXANDRA RĂCU

NORA MICU

MARIA ILIE

ALEXIA ENE

ANDREI DUMITRU

LIVIA TROSCA

LIVIA CAIMAC

DAVID PETROVICI

RAREȘ BĂLAN

ȘCOALA... ALTFEL

Foto: Melia Andreea Finta

prof. Corina Buzoianu

Cu o întârziere considerabilă, **Mlădița** vede din nou lumina tiparului. Deși micii spiriști au fost mai harnici ca niciodată, contextul parcă s-a împotrivit, presărând obstacole de toate felurile. Întâi de toate – bulversarea activităților zilnice de noile reguli impuse de pandemia SARS-COV-2. Începând din luna martie, cursurile s-au desfășurat exclusiv în mediul on-line, ceea ce a presupus eforturi de adaptare. La începutul acestui an școlar, pentru a reduce cât mai mult posibil riscul de îmbolnăvire, au fost stabilite scenarii de funcționare a școlilor, astfel: *scenariul verde* (toți copiii sunt prezenți la cursuri), *scenariul galben* (jumătate dintre elevi învață de acasă, iar jumătate - din clasă) și *scenariul roșu* (100% învățământ on-line).

Școlile din Sectorul 2 al capitalei au fost incluse în *scenariul galben*, astfel încât, și la Colegiul Național „Spiru Haret” din București, s-a învățat, în prima lună, în sistem hibrid. Particularități ale cursurilor desfășurate în acest mod: păstrarea distanței fizice, purtarea

măștii permanent, respectarea măsurilor igienico-sanitare.

La noi, orele on-line s-au desfășurat pe platforma *Google Classroom*, care a permis și înființarea de „clase” pentru activitățile extrașcolare. Acest număr al revistei elevilor de gimnaziu, **Mlădița**, reflectă variatele pasiuni ale copiilor: de la călătorii, la fizică, jocuri, poezie, pictură, filme etc. Pe lângă toate acestea, unii elevi sunt preocupați de probleme actuale, precum: poluarea, educația parentală.

Până la declararea stării de urgență și trecerea cursurilor în sistem on-line (martie, 2020), elevii de la redacție s-au mobilizat foarte bine, astfel încât, și în acest număr, apare un material despre *Ziua Absolventului* (12 decembrie 2019). Echipa de reporteri a fost prezentă la majoritatea activităților desfășurate, reușind să obțină un interviu distinsului invitat: domnul Theodor PALEOLOGU.

Urez tuturor spiriștilor mult spor în acest an școlar, iar celor care vor susține exemenle finale - mult succes!

Foto: Alexia Ene, VII

Ziua Absolventului

Data de 12 Decembrie a fiecărui an este foarte importantă pentru Colegiul Național „Spiru Haret” din București, fiind sărbătorită, încă din perioada interbelică, *Ziua Absolventului*.

Alexia ENE, VII

Și în acest an, de *Ziua Absolventului* au fost organizate variate activități, la care au participat atât elevi și profesori ai Colegiului Național „Spiru Haret”, cât și invitați de onoare. Devenită deja o cutumă, slujba religioasă a fost oficiată dimineața devreme, la ora 8.00, nu departe de cancelarie, în holul din clădirea veche (etajul întâi). Sub coordonarea doamnelor profesoare Antonia Mocanu și Daniela Soare, a fost realizată (în laboratoarele de informatică 3 și 4) expoziția de postere, pliante, felicitări, intitulată *Informatică și creativitate*, la care au participat elevi ai claselor a V-a, a VI-a, a VII-a și a VIII-a. Apoi, colegii din clasele a V-a și a VI-a (corul SongBlox) au susținut un moment de colinde (*Cetiniță, cetinioară dragă*),

fiind îndrumați de doamnele profesoare Dana Sburlan, Ana Durac, Mihaela Milostivu și Luminița Stoian.

Momentul poetic în limba germană, *WINTERGEDICHTE*, i-a avut ca protagoniști pe elevii clasei a VIII-a, sub coordonarea doamnei profesoare Simona Mitroi. La scurt timp, s-a desfășurat o activitate foarte atractivă pentru elevii de gimnaziu: *Harry Potter in the Search of LIFE*, scenetă în limba engleză realizată și interpretată de elevii claselor a VII-a și a VIII-a, sub îndrumarea doamnelor profesoare de limba engleză Dorina Enciu și Diana Tivdă.

Momentul mult așteptat al acestei zile a fost întâlnirea omagială cu domnul THEODOR PALEOLOGU, profesor, eseist, diplomat și politician, fiul distinsului ALEXANDRU PALEOLOGU, eseist, critic literar, diplomat și om politic marcant, absolvent al Liceului „Spiru Haret”, sărbătorit în cadrul unui colocviu pe tema *bunului simț*. De asemenea, în urma unui concurs de mini-eseuri pe aceasta temă, Fundația Paleologu a oferit zece burse nominale la cursurile Casei Paleologu elevilor selectați.

Reporterii revistei *Mlădița* au reușit să realizeze un scurt interviu cu domnul Theodor Paleologu, pe care îl redăm în cele ce urmează.

Alexia Ene: Ce școală și ce liceu ați absolvit?

Theodor Paleologu: Eu am studiat la Școala Germană din clasa întâi până în clasa a zecea, iar după anul 1989, am plecat în Franța, continuând studiile la un liceu catolic, Stanislas (care, acum, este pe primul loc acolo). Cred eu că a fost o alegere minunată.

A.E.: V-a influențat vreun profesor în alegerea carierei?

T.P.: În alegerea carierei, nu, dar au existat mulți profesori pe care i-am îndrăgit foarte mult, și în România, și în Franța. De pildă, îmi aduc aminte de domnul profesor de istorie, Alexandru Avram. Și în Franța am avut câțiva profesori foarte buni, excelenți.

A.E.: Ce ar trebui schimbat în sistemul de învățământ românesc actual?

T.P.: Cred că esențial este definirea scopului educației. Pentru mine, scopurile educației sunt: autonomia elevului și transmiterea unei moșteniri. Mi se pare că învățământul românesc nu corespunde decât parțial acestor obiective.

A.E.: Ce ar trebui să cuprindă o revistă școlară?

T.P.: O revistă școlară ar trebui să reflecte pasiunile voastre. Ce aveți voi aici e foarte bun! Țineți-o tot

TEORIA COARDELOR

Matei DĂIANU, VII

- continuare -

Teoria Coardelor este un model care încearcă să explice Universul întreg. E ceea ce în engleză e numit "Unified Field Theory". Desigur, funcționează și la scala subatomică, dar și la scala macrocosmică.

TEORIA COARDELOR LA SCALĂ MACROCOSMICĂ:

Aceasta ne duce după Big Bang, înainte de existență, așa cum o știm noi. Ea postulează că există un Univers de Multiversuri. Adică o mulțime de Universuri, ca ale noastre, probabil, cu legi diferite sau chiar total diferite de ce cunoaștem. Când un Univers se ciocnește cu altul, ar forma un alt Univers. Când un Univers se desparte în 2, se creează 2 Universuri. Și acesta credem că este Big Bang-ul: o coliziune dintre două universuri sau despărțirea în două a unui. Înainte de Big Bang, teoretic, nu exista nimic. Ce înțelegem prin nimic? De obicei, e perceput ca un fundal negru sau alb. Aceasta este greșit: nimic înseamnă aici ideea de a fi ceva. Nimicul nu e înțeles, deoarece omul nu poate experimenta cu nimic.

Omul e obișnuit să interacționeze într-un fel sau altul cu ceva, tot timpul. Și de aceea este dureros să te gândești la acest nimic. Aceste Universuri pot avea maximum 11 dimensiuni. Al nostru este tridimensional, plus o dimenisune: timpul. Și dacă există mai multe dimensiuni, de ce să nu putem avea timpuri în mai multe dimensiuni?

Foto: wallpaperaccess.com/big-bang-space

Multiunivers. Foto: wallpaperaccess.com/

Adică timpul pentru Universul nostru a început cu Big Bang-ul. Poate că alte noțiuni de timp au început mai devreme. Dacă timpul este atât de pliabil, de ce să nu îl forțăm la maximum la posibilitatea de a exista timpuri în mai multe dimensiuni? De ce Multiversul are maximum 11 dimensiuni? Dacă ar exista un Univers în 26,20,80 etc. dimensiuni, ar fi instabil, ar colapsa înapoi la 10 sau 11 dimensiuni. Aceste extra-dimensiuni au și o formă.

Sunt atât de mulți candidați pentru formă încât unii specialiști au conchis că această teorie este prea interpretabilă. Dar alții s-au gândit că fiecare formă e corectă în felul ei, însă pentru alte Universuri. Deci această Teorie a Corzilor necesită un *Multiunivers*. În concluzie, geometria acestei forme neregulate determină relațiile între forțe. Dacă am ști forma dimensiunilor, geometria lor, am putea descifra mistere, cum ar fi esența energiei întunecate.

GĂURILE DE VIERME:

Găurile de vierme sunt niște portale ipotetice în spațiu-timp. Imaginați-vă două puncte pe o foaie. Care este drumul cel mai scurt? Linia dreaptă. Dar, dacă aș putea să pliez foaia de la punctul A până la B... Cam așa ar funcționa Găurile de vierme. În ecuațiile lui Einstein sunt permise, de altfel. Dar ecuațiile ne mai arată și că pot fi instabile. Adică pot colapsa foarte repede. Nu știm cum funcționează, nu știm dacă există, dar unii cercetători cred în ele. Inclusiv Teoria Coardelor permite existența lor.

POSSIBILITĂȚILE EXISTENȚEI UNUI CREATOR:

În general, religia este mai acceptată decât știința, deoarece este mai ușor de înțeles. Am observat că simțurile omului au avut nevoie de divinitate pentru a explica unele lucruri. În momentul de față, există două tipuri de Dumnezeu: cel pe care ni-l prezintă religia și un Dumnezeu la sensul figurat. Albert Einstein a spus că, dacă se referă vreodată la Dumnezeu, se referă la legile naturii, niște legi bine definite. Au existat numeroase dispute între cele 2 părți. Când întreb pe cineva dacă există unicorni, îți va răspunde cu un *nu* absolut. Dacă luăm în considerare câte stele sunt în galaxia noastră (între 100 și 400 de miliarde), câte planete orbitează acele stele, avem o posibilitate. Dacă ne referim la Universul cu trilioane de galaxii, acestea având miliarde stele, fiecare stea cu planetele proprii, de unde poate acel om ști dacă există sau nu unicorni în Univers? Ei bine, nu poate. Așa este și cu Dumnezeu: nu poate fi demonstrat, dar aceasta nu înseamnă că nu există. Cred că, peste o sută de ani, aceeași întrebare, pusă și acum 400 de ani, va persista: *Există Dumnezeu?* Și vom ajunge de unde am plecat. În concluzie, nu cred că vom putea confirma sau nega existența divinității. Oamenii vor alege.

În final, *Teoria Coardelor* este foarte îndrăzneată. La ora actuală, este singura cu obiective reale, deși nu este demonstrată încă. S-au sacrificat atât de mulți oameni ca să ajungem în acest stadiu. Și noi va trebui să facem la fel pentru viitorul umanității. Acțiunile și alegerile noastre pot influența direct ce se va întâmpla cu cei din viitor.

GOOGLE CLASSROOM

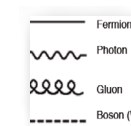
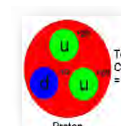
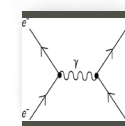
RĂMÂNEM ÎMPREUNĂ.

Fizica lumii SUBATOMICĂ

Foto: wallup.net/atoms-protons-electrons

Matei DĂIANU, VII

„Un neutron se descompune
într-un proton + un electron + un
antineutrino electronic”

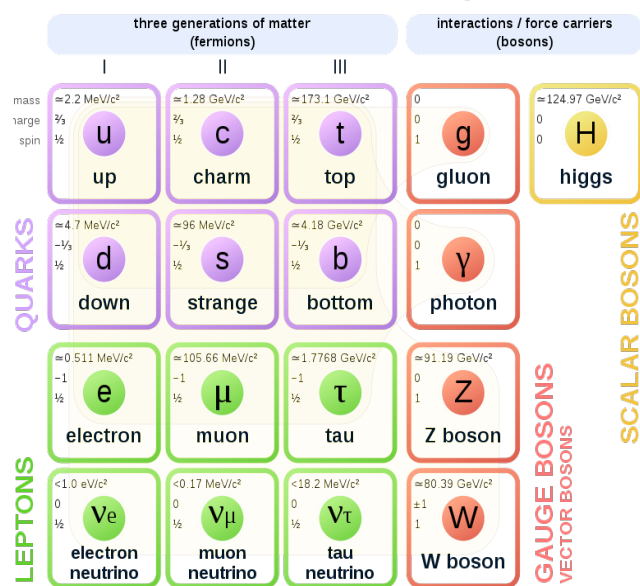

Foto: wikipedia.org/wiki/Standard_Model#/media/File:Standard_Model_of_Elementary_Particles.svg

Fermioni: particule care formează materia obișnuită, cum ar fi cea barionică. Au spinul semiîntreg. **Bosonii:** particule purtătoare de forță (numite și *particule mesager*) care transmit o forță de la un sistem la altul. Ei ajută și mediază interacțiunile dintre fermioni și forțele fundamentale din Univers. Au spinul întreg. Fiecărei forțe fundamentale îi este asociată un boson mesager ca să transmită forța respectivă (forța are și un câmp, dar, de fapt, ea este transmisă de un boson prin câmpul respectiv).

Familia 1 de fermioni e prezentă mereu în Univers. Celelalte familii (2;3) se formează prin descompunerea radioactivă a particulelor din familia 1. Particulele create se vor dezintegra la loc în particulele din familia 1, acestea (fermionii din familiile 2 și 3) fiind instabile.

ELECTROMAGNETISM:

● particula asociată *forței electromagnetice* este fotonul; acesta este o undă, o vibrație a *câmpului electromagnetic*;

● în viziunea fizicii clasice a Universului, o forță circulă printr-un câmp, fiind transportată de *linii de forță*. După apariția *mecanicii cuantice*, fizicienii s-au gândit și au și realizat cuantificarea ideii clasice de câmp.

O idee a mecanicii cuantice este că totul are o structură granulară. Drept urmare, un câmp asociat unei forțe este alcătuit dintr-un roi infinit de bosoni asociați forței respective.

Câmpul electromagnetic este, așadar, alcătuit dintr-un roi de fotoni virtuali (se numesc particule virtuale pentru că ele nu există în același sens de a exista ca celelalte particule; ele există mai puțin de o secundă). Aceasta este consecința ideii că un câmp are o structură granulară. O particulă ce interacționează cu o alta, electromagnetică, transmițând forță electromagnetică de la primul sistem la celălalt, este *fotonul* (liniile de forță sunt, de fapt, fotonii pentru forța electromagnetică).

Teoria care descrie comportamentul câmpului electromagnetic cuantificat se numește ELECTRODINAMICĂ CUANTICĂ.

Ideea de bază:

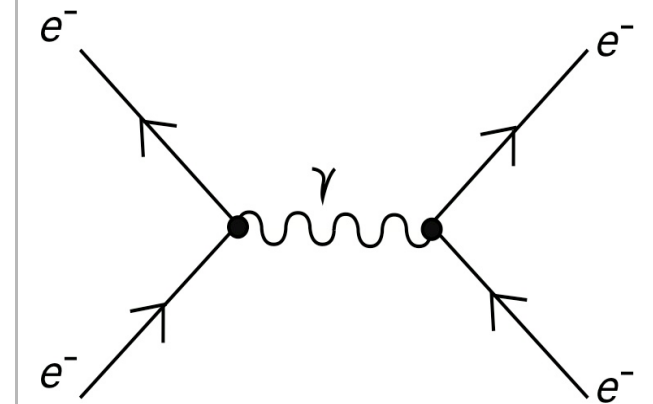
1) Dacă avem doi electroni, de exemplu, care se apropie, fiecare electron are un câmp electric, sarcina electrică a amândurora fiind de „-1”;

2) Se apropie electronii... Când câmpurile lor electrice se întâlnesc, pentru că au aceeași sarcină electrică, ei se vor respinge. În QED (electrodinamica cuantică) fotonul transmite forță electromagnetică. Când câmpurile lor electrice se întâlnesc, unul dintre electroni va emite un foton spre celălalt, iar apoi își vor schimba ambii traiectoria, deoarece au aceeași sarcină electrică. Este ca și cum fotonul emis le transmite mesajul „Despărțiți-vă”. Când particulele au sarcinile electrice opuse, fotonul le transmite mesajul „Apropiați-vă”.

DIAGramele FEYNMAN

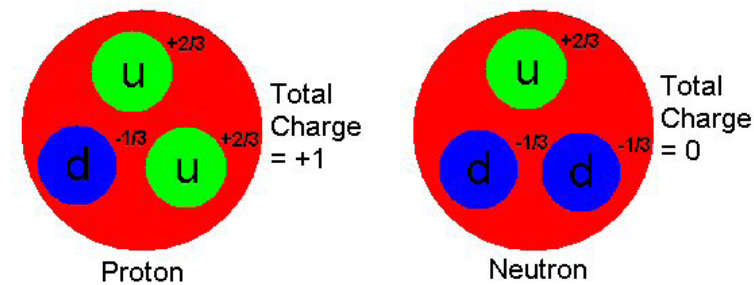
Fizicianul **Richard FEYNMAN**, câștigător al premiului Nobel în 1965, a fost un pionier în lumea electrodinamicii cuantice. El a venit cu o interpretare genial de simplă a interacțiunilor dintre particule. Aceasta este o diagramă Feynman pentru cazul în care doi electroni se întâlnesc. Orice particulă de forță, când e emisă, trebuie să aibă cel puțin un vertex. În cazul acesta sunt 2. Cu cât mai mulți sunt, cu atât mai puține șanse există ca interacțiunea respectivă să se producă. Este cea mai simplă diagramă pentru acest caz. De fapt, poate exista o infinitate de alte diagrame, mai grele, care pot fi simplificate cu aceasta. Feynman a arătat că interacțiunea finală este egală cu suma celorlalte posibile interacțiuni.

Toate particulele pot interacționa electromagnetic dacă au o sarcină electrică nenulă.

FORȚA NUCLEARĂ SLABĂ

Foto: titan.triumf.ca/research/intros/sm.shtml

Această forță explică descompunerea radioactivă a unor substanțe. Particulele din familiile 2 și 3 ale *Modelului Standard* nu există în faza actuală a Universului. Ele sunt create în laboratoare și acceleratoare de particule la temperaturi extreme prin

dezintegrarea particulelor din familia 1.

Particulele din aceste familii nu fac nimic prin care să influențeze în vreun fel Universul, e ca și cum nu ar exista, dar ele totuși există. Un mister în fizica particulelor îl constituie existența a 3 familii, în loc de una singură.

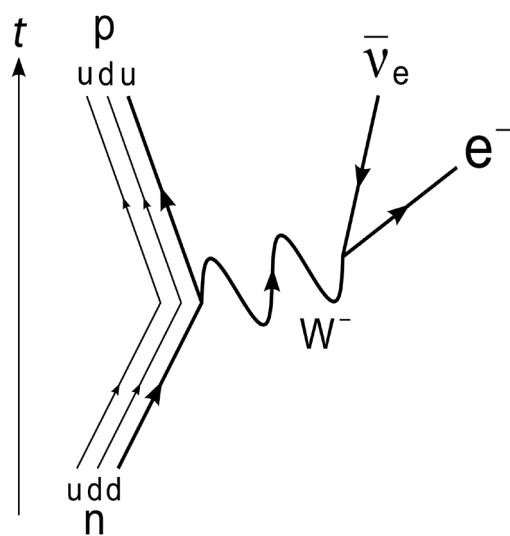
Sunt 3 particule care transmit forță slabă:

-Bosonul W+;
-Bosonul W-;
-Bosonul Z.

Datorită acestei forțe, Soarele produce energie și, tot datorită (din cauza?) ei, există bombe atomice.

Dezintegrare Beta(-) radioactivă:

Un neutron se descompune într-un proton + un electron + un antineutrino electronic (n=p+e+ν̄_e).

Un *quarc down* al neutronului se transformă într-un *quarc up*; dacă facem scăderea dintre sarcinile electrice ale *quarc*-urilor *up* și *down*, vom avea rezultatul 1, așa că bosonul care transmite forță slabă în acest caz este W-.

FORȚA NUCLEARĂ TARE

Datorită acestei forțe, quarcurile se combină pentru a forma *barioni* (cei mai cunoscuți barioni sunt *protonii* și *neutronii*) și *mezoni* (quarc+antiquarc). Singurele particule care interacționează cu *forța tare* sunt quarcurile. Bosonul care cară *forța tare* este *gluonul* (care lipește quarcurile în grupuri de câte trei sau în grupuri de quarc-antiquarc).

În Univers nu o să găsim niciodată quarcuri individuale. De ce? Să zicem că despărțim două quarcuri. *Forța tare* funcționează asemeni *forței elastice*: cu cât distanța dintre cele două capete, în cazul nostru, cele două quarcuri, crește, cu atât crește și forța. Adică *forța tare* e mai puternică la distanță decât la apropiere.

Cu cât quarcurile se îndepărtează mai mult, cu atât energia dintre ele crește. Și, din cauza ecuației (energia poate fi transformată în masă), energia dintre quarcuri se poate manifesta ca masă (materie), așa că va mai apărea câte un quarc la fiecare capăt.

Quarcurile în protoni sau neutroni se mișcă cu viteze apropiate de viteza luminii (300.000 km/s), așa că gluonii trebuie să îi țină strâns lipiți și să pună presiune.

Ca toate celelalte forțe, și *forța tare* a trebuit să fie cuantificată:

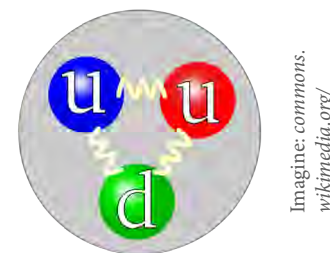
Cromodinamica cuantică

Când quarcurile au fost descoperite (1964), a apărut o problemă fundamentală: au fost descoperiți barioni constituiți din același tip de quarc (uuu;sss;ddd...). Acest lucru contrazicea un postulat al Mecanicii Cuantice: *Principiul de excluziune al lui Pauli*.

Principiul de excluziune:

O problemă mare, înainte ca Wolfgang Pauli să descopere acest principiu, era de ce toți electronii nu orbitează nucleul de pe cea mai joasă orbită (cel mai mic start de energie). Principiul lui Pauli afirmă așa: mai mult de 2 fermioni identici nu pot fi în același loc. Să luăm cazul electronilor. Fiecare electron are o caracteristică numită *spin* (moment cinetic unghiular). Dacă avem 2 electroni, singura modalitate ca ei să fie în același loc, în același timp, este să aibă spinuri opuse. Un al treilea electron ar simți o repulsie, deoarece, indiferent de spinul său, nu poate să aibă un spin opus pentru celelalte 2 spinuri. Așa că descoperirea unor particule compuse din 3 quarcuri în același loc ar încălca principiul. Acum fizicienii trebuia să găsească o caracteristică a quarcurilor, astfel încât acest principiu să nu fie încălcat. Până la urmă, s-a găsit soluția: fiecare quarc are o încărcare de culoare (nu culoare propriu-zis, ci o convenție). Culoarele pe care un quarc le poate avea sunt:

VERDE
ROȘU
ALBASTRU

Dacă fiecare quarc e diferențiat prin culoare, ei sunt fermioni diferiți și principiul de excluziune nu se aplică. Din cauza încărcării cromatice, există culori și anticulori. *Anti-quarcul* unui quarc are anticuloarea culorii quarcului inițial. De aici vine numele de *cromodinamica cuantică*. Când un quarc interacționează cu un gluon, își poate schimba culoarea. Protonul sau neutronul (sau oricare particulă formată din quarc) are încărcare de culoare albă, adică încărcare zero. Deoarece și gluonii au culoare, ei pot interacționa cu alți gluoni.

Gravitația:

Voi vorbi despre gravitație la scală microscopică. Gravitația fiind cea mai slabă forță, atracția gravitațională dintre particule în acceleratoare este aproape inexistentă. De fapt, dacă am lua în calcul numai rezultatele din laboratoare, nici nu am ști că gravitația există. În schimb, ea atrage materia la scală macrocosmică. Teoria care a făcut cel mai mare pas ca să unească gravitația cu mecanica cuantică este *teoria gravitației cuantice în bucle*. Aceasta spune că particula care transmite forță gravitațională este *gravitonul*.

Câmpul gravitațional este format dintr-un roi infinit de gravitoni. Cum știm că spațiul este echivalent cu câmpul gravitațional (de la Einstein), gravitonul nu numai că formează câmpul gravitațional, dar și spațiul în sine. Diferența dintre gravitoni și fotoni, de exemplu, este că fotonii se află în spațiu, în timp ce gravitonii sunt ei înșiși spațiul. Fotonii sunt într-un loc, în timp ce gravitonii sunt ei locul în sine. Gravitonii, conform acestei teorii, sunt în afara spațiului, ei formând spațiul. Interacțiunile dintre gravitoni formează spațiul.

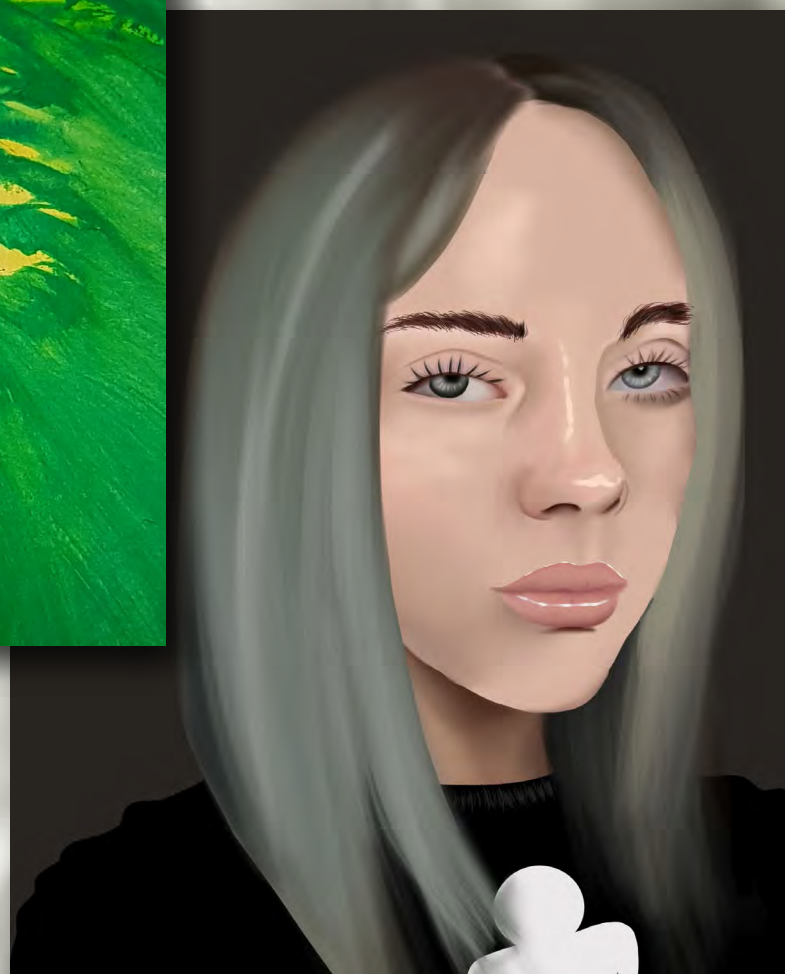
În *teoria gravitației cuantice în bucle*, gravitonul nu este descris ca existând în noțiunea de timp, el există doar prin faptul că interacționează cu alții (singurul lor sens de a exista). Acesta este primul pas spre GRAVITAȚIA CUANTICĂ.

Fotonii se află în spațiu, în timp ce gravitonii sunt ei înșiși spațiul.

Galerie C.N. „Spiru Haret”

Andrei MAREȘ, clasa a VII-a

Nora MICU, clasa a VII-a

Foto: Corina Buzoianu

POLUAREA: pericolul actual

Amalia BĂLAN, V

Poluarea este un fenomen nociv ce afectează toate colțurile lumii. Poluarea reprezintă contaminarea mediului înconjurător cu materiale care afectează sănătatea oamenilor, calitatea vieții sau a ecosistemului (organismele vii și mediul în care trăiesc). Chiar dacă, uneori, poluarea mediului înconjurător este un rezultat al cauzelor naturale, cum ar fi

erupțiile vulcanice, cea mai mare parte a substanțelor poluante provine din activitățile umane.

Se disting următoarele categorii:

- poluare *fizică* (incluzând poluarea fonică și poluarea radioactivă);
- poluarea *chimică* (produsă de diverse substanțe eliberate în mediu sub formă gazoasă, lichidă sau de particule solide);

- poluare *biologică* (cu germeni patogeni, substanțe organice, putrescibile etc.).

De asemenea, poluarea *atmosferică* dăunează sănătății umane și mediului. La noi în țară, peste 28% din râuri sunt pline gunoaie și mizerie, fapt cauzat de comportamentul oamenilor care aruncă totul pe jos, aceste gunoaie ajungând, până la urmă, în ape.

În unele țări, oamenii poarta măști de oxigen atunci când merg pe stradă, pentru că altfel nu pot respira. Un clasament al celor mai poluate localități sau regiuni din lume indică pe primul loc orașe din țări precum India sau China. Din cauza recentelor incendii de vegetație, chiar și Sydney (Australia) a devenit unul dintre cele mai poluate orașe ale planetei.

Poluarea este cauzată de activitatea fabricilor, a mașinilor care funcționează pe bază de gaz, motorină sau benzină. Și consumul casnic generează poluare. Dar uneori poluăm fără să ne dăm seama, ca de exemplu: atunci când

pierdem lucruri care nu sunt biodegradabile, când menținem aparate electronice prea mult deschise... acest fapt duce la pierderea energie și afectează Pământul. Acestea sunt doar câteva exemple de poluare, să zicem, neintenționată.

Mulți oameni folosesc hârtie: scriu câteva cuvinte pe o foaie și apoi, pur și simplu, o aruncă la gunoi. După cum bine știm, hârtia se obține din exploatarea forestieră (prelucrarea lemnului), copacii fiind o sursă importantă de oxigen (indispensabil vieții umane). Dacă pădurile vor fi tăiate în continuare, în curând nu vom mai avea suficient oxigen.

De asemenea, putem preveni toate aceste efecte nocive dacă am învăța să ne comportăm responsabil și ar fi luate măsuri de prevenție: folosirea panourilor solare, plantarea constantă de copaci, reciclarea deșeurilor. De asemenea, ne-am putea implica în acțiuni de voluntariat (spre exemplu, excursii cu specific ecologic).

Poluarea este nocivă. Este necesar a se conștientiza că orice fel de acțiuni de protejare a mediului, fie ele preventive, fie corective, sunt extrem de importante, deoarece de ele depinde viitorul umanității în spațiul terestru.

(sursa: <https://ro.wikipedia.org/wiki/>)

Foto: wallpaperaccess.com/water-pollution

Veneția

SPLENDOR NECLINTITĂ DE TIMP ȘI APE

David PETROVICI, VII

Veneția este un țărm unde minunile te întâmpină la tot pasul. Înainte să ajung în oraș, s-a lăsat întunericul, iar marea părea despicată sub puterea unui toiag fermecat, lăsând loc unui pod uriaș, cu șosea și cale ferată.

Am fost purtat de un autobuz elegant, deasupra apelor presărate cu vapoare și bărci, până la capăt de linie, unde se oprește orice mijloc de transport terestru. Intervențiile urgente, aprovizionarea magazinelor și restaurantelor, deplasările rapide se fac pe apă, cu bărcile-taxi, vaporetto (singurul mijloc de transport în comun) sau gondolele suple și elegante, regine peste numeroasele canale. Am ales să merg pe jos, ca să

iau contact direct cu orașul. Am trecut mai multe poduri arcuite peste canale și am fost impresionat de clădirile care plutesc pe apă, de fațadele sculptate superb în marmoră și travertin, de magazinele luxoase, de tarabele cu obiecte vii colorate și de restaurantele care se revarsă în stradă.

A doua zi, pe lumină, am descoperit că tot orașul este un muzeu în aer liber, în care aproape toate clădirile formează o colecție fascinantă de capodopere ale arhitecturii gotice, bizantine și renașcentiste. În Piazza San Marco am admirat cele două coloane: cea cu Leul Înaripat - simbol al Veneției, și cea cu statuia Sfântului Teodor - patronul spiritual al orașului.

Am remarcat Turnul Ceasului (Torre dell’Orologio), o clădire renașcentistă pe care scrie, în traducere: „Eu număr doar orele fericite”. Cadranul său este de aur și email albastru, și indică ora, ziua, fazele lunii și zodiacul. O altă construcție impunătoare este Campanile di San Marco – un turn cu clopotniță, de culoare cărămizie, cu o înălțime de 98,6 m și având în vârf statuia îngerului Gabriel. Este o operă care se înscrie în goticul venețian și a servit ca far, turn de observație, cameră de tortură. Astăzi, un lift urcă la terasa deschisă, cu coloane, unde se află și cele cinci clopote care scoteau sunete diferite pentru evenimentele pe care le anunțau. De pe terasă am admirat o splendidă panoramă a lagunei și orașului. În marginile pieței se află magazine elegante, restaurante și cafenele de lux. Una din ele, numită Florian, era frecventată și de celebrul Casanova.

Dar, cu siguranță, cele mai mărețe edificii din Piazza San Marco sunt Basilica San Marco și Palazzo Ducale. Prima dintre ele este o adevărată bijuterie realizată în stil gotic și bizantin. Ea mai este numită și „Biserica de Aur”, deoarece pare scăldată în aur prin mozaicurile și sculpturile executate de cei mai buni maeștri ai vremii, veniți din Grecia și Asia Mică. Pe fațadă apare Leul Înaripat aurit, simbol legat de evanghelistul Marcu, a cărui statuie se află în cel mai înalt punct al edificiului. Exteriorul excelează prin bogăția decorativă: domuri sub formă de bulb, baza și coloanele placate cu marmoră policromă. Interiorul este acoperit cu mozaicuri din aur și bronz și pietre prețioase, care redau scene biblice din Vechiul și Noul Testament, după desenele celor mai mari pictori ai vremii, precum: Veronese, Tintoretto și Tiziano.

Pe vremea aceea cititul nu era accesibil tuturor, dar expresivitatea acestor reprezentări plastice avea un impact puternic asupra sufletelor oamenilor, îndemnându-i spre credință și fapte bune.

Palatul Dogilor este o capodoperă a goticului venețian. A fost inițial un edificiu sobru, dar, în urma restaurărilor din cauza mai multor incendii, și-a sporit splendoarea greu de egalat. Palatul a servit atât ca sediu, cât și ca reședință a dogilor (ducii venețieni) timp de 1100 de ani. Edificiul este simbol al forței și măreției Serenissimei Repubblica – cea mai mare putere navală și comercială timp de 800 de ani, precum și un oraș din cele mai rafinate ale Europei, în artă, arhitectură și literatură. Palatul, apărat de lagună, nu are aspectul unei fortărețe, ci este de o eleganță sublimă. Exteriorul este realizat din piatră albă de Istria, marmoră trandafirie

din Verona și ornamente gotice aurite. Cele două rânduri de coloane svelte, încrustate, cu arcade îndulcesc masivitatea clădirii și creează iluzia de plutire. Nivelul superior este placat cu marmoră crem-rozalie. În interiorul palatului am fost copleșit de pasiunea cu care maeștrii venețieni au însuflețit zidurile prin creațiile lor, precum: Triumful Veneției de Tintoretto – în care personaje mitologice oferă cetății darurile mării, sau una dintre cele mai mari picturi în ulei din lume – Paradisul, realizată de Tintoretto și fiul său, Domenico. Prin contrast cu aceste frumuseți, subteranele sumbre ascund celulele spre care condamnații erau conduși din sala de judecată pe celebrul Pod al Suspinelor, de unde aruncau o ultimă privire spre largul mării și semetul San Giorgio Maggiore. Și seducătorul Casanova a fost întemnițat aici, dar a reușit să evadeze.

Piazza San Marco este imaginea cea mai reprezentativă a orașului din lagună, însă Veneția este și tărâmul insulelor unde am descoperit secretele sticlăriei – Murano și dantelăriei – Burano sau unde am urmărit desfășurarea Festivalului de Film organizat de bogata manifestare artistică, La Biennale – Lido.

În oraș au loc permanent activități culturale, de la expoziții la concerte și spectacole, în catedrale, teatre de operă și alte edificii, dintre care cele mai impresionante mi s-au părut: Santa Maria Gloriosa dei Frari, Santa Maria della Salute, Teatro La Fenice sau Scuola di San

Rocco. Străzile sunt pline de viață, atât ziua, cât și noaptea: oamenii cântă, dansează, animă marionete, se costumează și poartă măști scumpe în timpul celebrului Carnaval... M-am bucurat din plin de aceste acivități și am degustat cu încântare produsele delicioase de cofetărie, gelaterie și patiserie, precum și specialitățile din fructe de mare proaspete și savuroase. Până și apele sunt însuflețite de tot felul de ambarcațiuni care brăzdează canalele albstruverzui, culminând cu grandioasa și multicolora paradă din prima duminică a lunii septembrie – Regata Venețiană, pe care am urmărit-o de pe cel mai important

pod, Ponte di Rialto.

Clădirile încărcate de istorie, precum și lipsa autovehicolelor, îți creează impresia întoarcerii într-un timp care trece vertiginos, însă fără să schimbe înfățișarea spațiului. În fascinantă descoperire a Veneției, parcă te urmărește, pas cu pas, cântecul pe care l-am auzit intonat de gondolieri:

*Se a Venezia vai,
come a quei tempi di Goldoni la
vedrai.*

*Cambiano le città,
Venezia no, Venezia no, non
cambierà.*

(„Dacă mergi la Veneția, ca în timpurile lui Goldoni o s-o vezi. Orașele se schimbă, Veneția nu, Veneția nu, nu se va schimba”).

Foto: David Petrovici

PRAGA

Amalia Elena Bălan, V

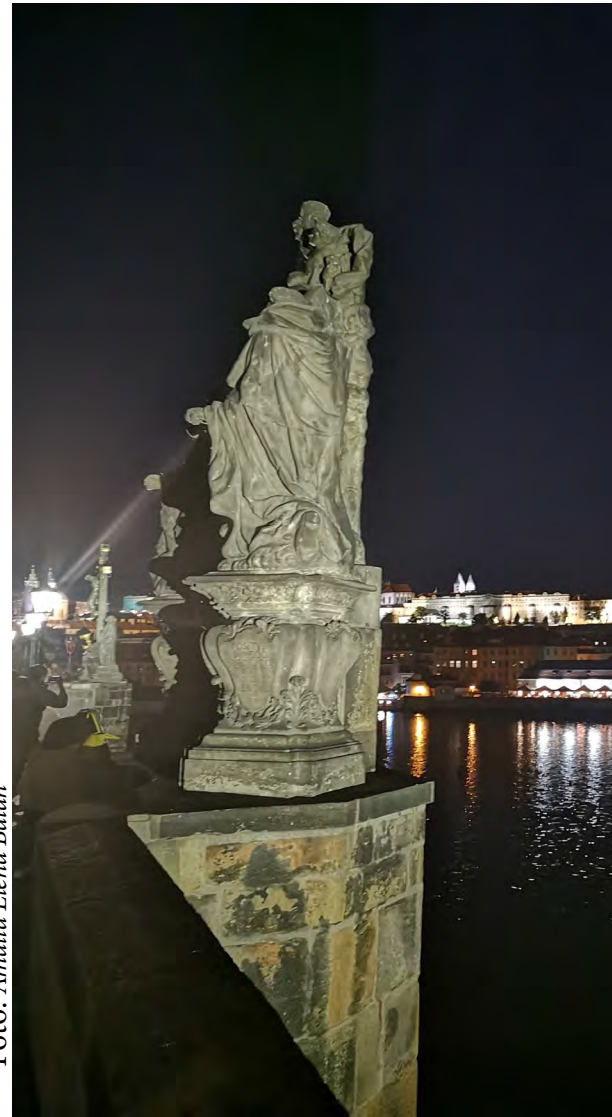
Republica Cehă este stat membru al Uniunii Europene, capitala fiind Praga. Cehia a aderat la U.E. în data de 1 mai 2004. De asemenea, Cehia este stat membru al Spațiului Schengen de la 21 decembrie 2007. Moneda Cehiei este coroana cehă. Praga este situată pe fluviul Vltava, Boemia Nord-Vestică și are aproximativ 1,67 de milioane de locuitori.

O atracție principală a metropoei este Cetatea din Praga (în cehă Pražský hrad), un complex fortificat de clădiri, ce datează din secolul al IX-lea. Castelul a fost un sediu al puterii, aici aflându-se reședința regilor Boemiei. În interiorul cetății se află Catedrala Sf Vitus, în stil gotic, datând încă din anul 1344. De asemenea, din cetate se vede orașul și fluviul Vltava. Altă atracție este Muzeul Național (în cehă: *Národní muzeum*) care a fost construit în anul 1818 de către Kašpar Maria Šternberg și a fost redeschis în anul 2018. Aici există diferite expoziții, cum ar fi cea a cărei tematică vizează timpurile în care a trăit Tutankhamon. Este un prilej de a călători în minunatul Egiptul Antic.

O altă atracție este Charles Bridge (în cehă: *Karlův most*). Acest pod trece peste Vltava și este foarte impresionant, deoarece pe el sunt așezate, de ambele părți, statui ale sfinților. De asemenea, și Turnul Ceasului Astronomic oferă o privire de ansamblu absolut superbă.

În oraș, toate clădirile sunt renovate cu gust, păstrând specificul vremurilor de odinioară, mai ales în Centrul Vechi.

Foto: Amalia Elena Bălan

În Praga sunt foarte multe castele, dar și alte obiective turistice interesante. Noaptea, tot orașul este luminat, atmosfera fiind una de poveste. Această imagine îți va rămâne în minte pentru totdeauna, deoarece este unul dintre cele mai frumoase decoruri urbane pe care le poți vedea.

Praga este un oraș foarte frumos din toate punctele de vedere, dar mai ales din cel al arhitecturii și al istoriei. M-aș întoarce să-l revăd în orice moment.

CĂLĂTORIND

prin ROMÂNIA

Text și foto: *Diana ARION, VII*

Astăzi, într-o lume în care oamenii sunt fascinați de călătoriile în străinătate și mai puțin de cele în care descoperi locuri uimitoare în țara noastră, am ales ca, în vacanța de vară, să mergem într-un circuit prin România.

Zis și făcut! La sfârșitul lunii august am pornit într-o astfel de călătorie prin țară și primul oraș vizitat a fost Curtea de Argeș. Mănăstirea ortodoxă din localitate a fost construită între anii 1515 și 1517, de Neagoe Basarab. Ansamblul cuprinde catedrala episcopală, unul dintre cele mai celebre monumente de arhitectură din Țara Românească și transformată, ulterior, în necropolă pentru familia regală a României.

Într-o construcție ce semăna cu o capelă era înmormântat Regele Mihai și Regina Ana. Mulți oameni erau în jurul mormintelor și o liniște adâncă domnea în jur. După ce am vizitat complexul de clădiri din curte, am pornit la pas prin oraș. Cred că te puteai gândi doar la cum ar fi să te afli acolo primăvara, atunci când teii și magnoliile vor fi în floare.

În centrul orașului am mai găsit o bisericuță foarte veche, datând din anul 1300, ce fusese întreținută foarte bine. O mică bijuterie arhitectonică a unor vremuri demult apuse, aceasta avea pietre zidite în tencuiala de la suprafață, iar, înăuntru, pictura murală era scorjită, pe alocuri, probabil ștearsă de timp, dar, chiar și așa, avea o energie aparte, ceva ce nu poate fi descris în cuvinte.

A doua zi aveam de parcurs un traseu mai lung, așa că am pornit devreme, cu soarele după noi. Mângâiați de razele lui, am ajuns la Horezu, unde, bineînțeles, scopul a fost vizitarea atelierelor de ceramică specifică locului.

Am văzut tot felul de modele colorate, ba chiar două oale imense expuse la mansarda unei case, sau un atelier în formă de oală. Ne-am documentat despre alte locuri interesante de vizitat și am aflat despre o superbă mănăstire: Mănăstirea Hurezi. Încă de la intrare îți tăia răsuflarea, era ceva unic.

Înconjurată de pădure și de niște ziduri vechi de piatră, în interior parcă te aflai într-o altă lume, cu siguranță era refugiul perfect din cotidianul monoton. Am petrecut ceva timp acolo, meditând și explorând fiecare colțișor.

Fiecare zid și fiecare pictură spuneau câte o poveste. Florile, copacii, păsările și cerul completau acest tablou feeric. Dar, cum orice lucru frumos are un sfârșit, am plecat către Târgu Jiu. Acolo am căutat Coloana Infinitului, Poarta Sărutului și Masa Tăcerii, toate opere ale lui Constantin Brâncuși. Căldura era din ce în ce mai puternică, astfel că, la orele prânzului, am zăbovit la un restaurant, urmând ca, după masă, să ne îndreptăm spre un loc pe care am dorit foarte mult să îl văd: Podul lui Dumnezeu. Este o adevărată comoară a naturii, făcut din piatră, putând fi traversat cu mașina. Am aflat că este al doilea cel mai mare pod natural din Europa și singurul din lume funcțional pentru traficul rutier. Traversându-l, ne-am îndreptat spre următorul obiectiv: hidrocentrala Porțile de fier de pe Dunăre, o

întindere de apă mărginită de țărmul sârbesc și cel românesc. Am făcut un popas pentru a putea immortaliza fluviul în toată splendoarea sa. Ne-am încărcat mintea și sufletul pentru câteva minute și ne-am așternut unui drum lung, până la Oravița. Am parcurs 150 de km până la cazarea din seara aceea, la granița cu Serbia.

În zori, ne-am luat rămas bun de la Oravița și am poposit la Casacada Bigar. Din februarie, atunci când am planificat vacanța, obiectivul principal a fost aceasta. De la ea am planificat tot traseul, așa că eram tare nerăbdătoare. Deși afară era destul de cald, răcoarea apei și umbra copacilor creau ambientul perfect. Cascada era una atipică: dintr-o stâncă ieșea o pătură de mușchi peste care se revărsa apa. Totul era de o frumusețe amețitoare.

Foto: Radu Voicu

LA GURA PORTIȚEI:

CÂTEVA ZILE MINUNATE DE VACANȚĂ

Radu Voicu, VII

Am continuat traseul prin Țara Hațegului. Am vizitat Castelul Corvinilor din județul Hunedoara. Acolo totul era dintr-o altă epocă, parcă scos dintr-un basm. Am trecut prin turnurile castelului, care ofereau o priveliște uimitoare asupra întregului oraș.

În cele din urmă, ne-am încheiat călătoria într-un sat, Cloasterf, de lângă Sighișoara. Într-o gospodărie săsească recondiționată, care imita perfect vremuri demult apuse, ne-am odihnit timp de două zile. Erau patru căsuțe: șopronul mare, șopronul mic, magazia și casa mare. Grădina era plină de pomi fructiferi, viță-de-vie și foarte

multe flori. O familie numeroasă de pisicuțe luase în stăpânire iarba verde, bucurându-se zilnic de atenția noastră.

După această odihnă binemeritată, am făcut cale întoarsă spre București, fără a rata satul Viscri, cu biserița lui veche, și cetatea Rupea, situată în vârful unui deal, de unde am avut o panoramă splendidă a împrejurimilor.

Astfel, am încheiat o săptămână în care am descoperit o Românie cu multe comori naturale, istorice și arhitecturale, dar și cu oameni speciali, preocupați să le pună în valoare.

Gura Portiței este un sat de vacanță aproape de Jurilovca, în județul Tulcea. Este un paradis parcă neatins de om, o fâșie de pământ ce desparte Delta Dunării de Marea Neagră. Era odinioară un sat pescăresc și cherhana, dar acum este una dintre cele mai retrase și sălbatice destinații turistice de pe litoralul României.

La Gura Portiței nu se ajunge foarte ușor, trebuie să iei o barcă din Jurilovca. Lacul Golgovița se întinde, liniștit printre pâlcurile de stuf, cormorani, rațe sălbatice și berze. Bărcile

de pescari se văd în depărtare, cu năvoadele întinse. Turiștii sunt relaxați și puși pe glume și, dacă nu ar fi ei ca martori ai civilizației, nici nu ar mai conta în ce timp ești. Pentru că senzația este că ai pătruns într-o lume neschimbată de sute de ani, cu ritualuri impuse doar de răsăritul și apusul soarelui.

Barca se leagănă domol și nici nu îți dai seama când ai ajuns. Insula este sălbatică, iar administratorii stațiunii au avut grijă să instaleze niște facilități de bază, fără să deranjeze ecosistemul.

Astfel, nu poți vedea decât natură și casele pescărești, care au fost renovate pentru turiști. Pe de altă parte, nu te simți deconectat de civilizație, în camere și la restaurant sunt prize pentru încărcătoare, iar la dușuri e apă caldă. Vorbind de restaurant, mâncarea este un alt plus, peștele fiind proaspăt, pescuit din mare sau din Dunăre. Cei care vor să încerce gusturi noi, au ocazia să se delecteze cu Puiul de baltă, care este șnițel de broască. Știu, nu sună apetisant, dar are un gust similar cu al puiului. Lăsând mâncarea pentru o clipă, să ne întoarcem de la Dunăre la

mare, deoarece restaurantul e plasat pe malul lacului, dar la nici 200 de metri de mare. Această priveliște este unică în lume, cu marea de o parte și Dunărea de alta. Plaja de la Gura Portiței este frumoasă, de o sălbăticie aparte și un mister care te atrage să explorezi și să te plimbi. După ce treci de zona amenajată, pe țărm te afunzi în minunate dune de scoici albe și sidefii. Toată întinderea arată ca un deșert – dacă faci abstracție de apa care delimitează uscatul și de copacii micuți presărați din loc în loc. Odată cu seara și ultima baie,

pe plajă se aprind focuri și din depărtare se aud cântece. În fiecare sâmbătă este un eveniment cultural organizat de localnici, lipovenii. Te trezești ca într-o scenă furată dintr-un basm, cea de la final când toată lumea dansează și, chiar dacă nu cunoști multă lume, te simți bine.

Printre multe alte tentații de vară, m-am bucurat de această vacanță all-inclusive: relaxare și mare, distracție și locuri sălbatice, Delta și Mare. Data viitoare, pentru mine va fi continuarea explorării, iar pentru voi poate fi doar începutul.

Foto: Radu Voicu

Pauză de lectură

Imagine: wallpaperup.com

Foto: C. Buzoianu

Dacă aş fi...

Amalia Elena Bălan, V

*Dacă aş fi o pasăre albastră,
Să ajung la tine la fereastră,
Să cânt, să-ţi ciripesc
Ca o pasăre măiastră.*

*Aş vrea să ajung sus
Lângă soarele ascuns,
Să-ţi culeg ție o rază,
Să ți-o prind frumos în părul
mătășos.*

*Frunzele s-au veștejit
Căci, iată, toamna a venit.
Cârduri de cocori în zbor
Se grăbesc spre țara lor.*

*Dar e zi cu soare încă.
Muncitorii se silesc
Munca lor să o sfârșească
De trudă să se-odihnească.*

*Și au intrat cu toți-n case
Căci lucrul și-au terminat.
S-a pornit o ploaie rece
Și toți s-au întristat!*

Realitatea

FIZICĂ PRIN
INTERPRETARE POETICĂ

*Neștiința noastră ne dă un scop,
Ignoranța noastră ne dă un rost,
Universul a fost și va mai fi
Indiferent de ce vom simți.*

*Existența nu are însemnătate,
Universul nu a ales să existe.
Ceva brusc s-a întâmplat
Și nimicul din loc s-a mișcat.*

*Lumea noastră independentă
De emoții și trăiri omenești
Acum ești, mâine nu mai ești
Nici nu realizezi că trăiești.*

*Într-o lume fără rost și scop
Te îndrumă ignoranța.
Nu poți scăpa de acea iluzie
Care îți aduce speranța.*

| PAUZĂ DE LECTURĂ |

Matei Dăianu, VII

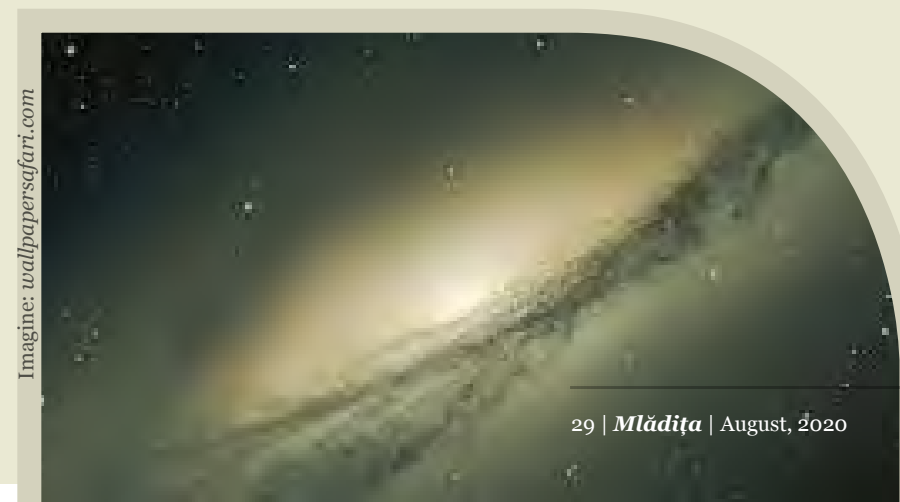
*O viață fără această iluzie
Nu poate să fie.
Este în latura noastră umană,
Trăim o iluzie vie*

*Dintr-un punct lumea a apărut,
În toată măreția ei așa s-a născut.
Din acel punct, tot ce există vine,
În acel punct lumea o să mai fie.*

*Cum privim noi furnicile,
Așa se uită și acel ceva la noi
Cu nepăsare și cu milă
Pentru că ne dăm drept eroi.*

*Ne uităm gânditori în sus
Vrem ca tot să fie tradus
Pe placul ființei omenești
Sau pe doctrina gândirii creștinești.*

*Niște vorbe și gânduri seci,
Încercând să ne găsim soarta,
Călătoresc prin mărețul cer
Dispărând în infinitul eter.*

Imagine: wallpapersafari.com

Rareș Bălan, VII

HARRY POTTER:

O SCURTĂ ISTORIE A *HORCRUXURILOR* ȘI A DISTRUGERII ACESTORA

Toți cei care ați citit sau ați văzut seria *Harry Potter* ați fi dorit, poate, să ajungeți la Hogwarts, școala de vrăjitorie din Anglia. Ei bine, cred că vă întrebați, de asemenea, ce reprezintă aceste *horcruxuri*. Sunt cele șapte obiecte și ființe în care Lord Voldemort (cel mai mare vrăjitor negru din serie) și-a ascuns sufletul.

Ideea a prins contur după ce patru fondatori ai Hogwarts: Godric Gryffindor, Helga Hufflepuff, Rowena Ravenclaw și Salazar Slytherin, au lăsat în urmă câte un obiect moștenire. Gryffindor a lăsat o sabie indestructibilă, Hufflepuff — o cupă de aur, Ravenclaw — o diademă cu puteri magice, iar Slytherin — un medalion. Pe trei dintre acestea, Voldemort le-a transformat în *horcruxuri*: cupa, diadema și medalionul. Celelalte patru *horcruxuri* sunt: Nagini (șarpele lui Voldemort), inelul Gaunt (moștenirea de familie), jurnalul acestuia din copilărie și Harry Potter în persoană, care a devenit *horcrux* în momentul în care a supraviețuit Blestemului Ucigaș (*Avada Kedavra*). Familia lui Harry fusese atacată de Voldemort. Părinții și-au pierdut viața, dar Harry, în vârstă de numai un an, datorită sacrificiului mamei, Lily Potter, a fost protejat.

Unsprezece ani mai târziu, Harry a distrus jurnalul, în Camera Secretelor. Al doilea *horcrux* distrus a fost inelul Gaunt, cu sabia lui Gryffindor, de către Albus Dumbledore.

Tot cu sabia lui Gryffindor a fost distrus și medalionul lui Slytherin, care aproape l-a omorât pe Harry. Ascunsă în seiful lui Bellatrix Lestrange (cea mai devotată aliată a lui Voldemort) de la Banca Gringotts, cupa lui Hufflepuff a fost distrusă tot în Camera Secretelor, cu ajutorul unui colț de Vasilisc, de

Imagine: pinterest.com

Medalionul lui Salazar

către Hermione Granger. Vasiliscul era un șarpe imens din Camera Secretelor, creat de Salazar Slytherin, ucis de Harry cu cinci ani în urmă. Al cincelea *horcrux*, și cel mai greu de găsit, a fost diadema lui Ravenclaw, deoarece știau unde se află doar un vrăjitor și fantoma casei Ravenclaw: Doamna cea Sură (care s-a dovedit a fi Helena Ravenclaw, fiica Rowenei). După multe rugăminți, Harry a reușit să o înduplece pe Helena să îi spună unde se află diadema: în

Camera Trebunței. Aceasta era o altă cameră secretă aflată în castel, care se arăta cuiva atunci când avea nevoie de ceva. Au mai rămas doar două *horcruxuri*: Harry și Nagini.

În timpul bătăliei de la Hogwarts, dintre armata lui Voldemort și forțele binelui, Neville Longbottom, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Harry, îi curmă viața lui Nagini cu sabia lui Gryffindor. Atunci când Harry află că este *horcrux*, se lasă învins de Voldemort, cu ajutorul

Blestemului Ucigaș, în pădurea interzisă, dar, în mod miraculos, supraviețuiește și, de asemenea, este distrus și ultimul *horcrux*.

În final, Voldemort este dezarmat de către Harry, iar Bagheta de Soc, unul dintre Talismanele Morții aflat în posesia lui Voldemort, dar care îl slujește doar pe maestrul de drept (în acest caz, Harry) refuză să își omoare stăpânul, întorcându-se împotriva lui Voldemort.

Astfel, după multe sacrificii, binele a învins răul.

PENELOPE

personajul din romanul
Șirul pierdut al timpului de Paige Britt

Alexandra RĂCU, VII

Imagine: librariaeminescu.ro

Adeșea, personajul e definit drept o individualitate cu trăsături fizice și morale distincte, concepută după modelul realității sau ca rod al imaginației scriitorului. Este un tip uman semnificativ, pus în lumină printr-un șir de întâmplări situate într-un anumit cadru spațio-temporal.

Protagonista operei *Șirul pierdut al timpului*, de Paige Britt, este Penelope. Fiind personaj principal, Penelope este semnul central al operei literare narative, concentrând toate semnificațiile majore ale acesteia. Este surprins un episod din copilăria fetei, în care se insistă asupra existenței lipsite de libertate, planificate de mama ei, care îi stabilește o agendă pe ore.

Activitățile se succed fără pauză, iar planurile ei sunt subliniate cu citate din *Almanahul Sărmanului Richard*. Nu există, în timpul zilei, răgaz pentru visare, pentru scris sau pentru vizitarea domnișoarei Maddie, deoarece, așa cum spune mama lui Penelope, „Timpul este gratuit”. Penelope își dă seama că planurile hotărâte de mama sa îi anulează toate ideile și îi alungă inspirația, ea visând să ajungă o scriitoare de succes.

Imagine: jektopics.web.app

Portretul personajului prinde contur prin acumularea detaliilor legate, în special, de profilul său moral. Interesant este faptul că fizionomia fetei lipsește cu desăvârșire, ceea ce-i accentuează dimensiunea caracterologică; își pierde consistența și coerența pentru a întrupă un simbol: acela al copilului cu o imaginație bogată.

Comportamentul personajului pune în lumină aspecte cu privire la profilul său moral, prin modalitățile caracterizării indirecte. Firea sa sceptică se observă în secvența în care, deși Mărar îi enumeră toate calitățile pe care le observă la ea, aceasta este neîncrezătoare în puterile sale de a o găsi pe Marea Zăbovitoare, singura ființă care ar ajuta-o să își recapete inspirația. În plus, curiozitatea fetei reiese din dorința de a afla semnificația unor cuvinte și din voința de a descoperi enigma Marii Zăbovitoare.

Nu în ultimul rând, Page dovedește că este inteligentă, folosind un vocabular elevat, demn de o scriitoare, cuvântul favorit fiind *a zăbovi*. Acest aspect nu este ignorat de Mărar, uimit de frumusețea cuvintelor ei: „teancuri de caiete pline cu toate cuvintele fascinante [...] și cu toate povestirile pe care le scrisese”.

Din punct de vedere al statutului social,

Penelope provine dintr-o familie obișnuită: mama „era organizator de evenimente [...], își petrecea tot timpul la telefon sau la calculator, planificând viețile altor oameni”, fiind o fire energică, ambițioasă și organizată, iar „tatăl era agent de asigurări care pregătea lumea de nenorociri”, fiind o fire veselă, „încât ai fi zis că lucra la Disneyland”. Penelope, fiind singură la părinți, era alintată prin diminutive precum: „dovlecel”, „tigrule”. Părinții ei consideră că meseria de scriitor, deși exercită asupra multor oameni o vrajă aparte, nu îi permite Penlopei să aibă un trai bun: „Povestirile nu plătesc facturile”.

Relația Penlopei cu Mărar este una amicală. Penelope ține la Mărar, ajutându-l să scape de mistreți. În schimb, relația fetei cu părinții ei este una tensionată, cauza fiind drumul ales de ea în viață, în contrast cu dorințele familiei.

Atitudinea naratorului (extradiegetic, deoarece relatează evenimentele la persoană a III-a, situându-se în afara universului narat) față de personaj este neutră, acesta nu intervine în discurs prin considerații personale cu privire la personaje sau la întâmplări.

Nu în ultimul rând, analizând personajul din perspectiva pe care o propunere scriitorul Miguel de Unamuno, se observă că Penelope e construită prin suprapunerea a trei reflecții: ceea ce este ea, ceea ce crede că este și ceea ce cred despre ea ceilalți. Astfel, ea este un copil cu o imaginație bogată, crede că este o față care nu își va îndeplini visul de a deveni scriitoare, însă, în ochii lui Mărar, este foarte inteligentă.

Așadar, prin caracterizare indirectă, prinde viață portretul unui personaj întrupând tipul fetei cu imaginație și creativitate, visătoare și inteligentă.

Pierre Auguste RENOIR

Teodor ITTU, VII

PIERRE AUGUSTE RENOIR se numără printre cei mai îndrăgiți artiști ai secolului al XIX-lea. Deși a trăit în vremuri de restriște și a suferit adesea din pricina problemelor de sănătate, opera sa inspiră, aproape în totalitate, optimism, celebrând frumusețea lumii.

Cariera îndelungată a pictorului poate fi împărțită în mai multe etape. Artistul își începe viața profesională ca ucenic pe lângă un pictor decorator de obiecte de porțelan. Culorile folosite pentru astfel de lucrări erau, în

general, vii și luminoase. În urma familiarizării cu mișcarea impresionistă, Renoir rămâne profund impresionat de importanța acordată luminii și efectelor de lumină, aceasta urmând să devină o trăsătură caracteristică întregii sale opere de după jumătatea anului 1870. După vizita efectuată în Italia, la începutul anilor 1880, artistul își modifică stilul, elaborând forme mai conturate. La o vârstă înaintată, se mută în sudul Franței, unde tehnica sa devine mai liberă și mai deschisă.

PRANZUL GRUPULUI PE MALUL APEI, 1880

Imagini: tabloul-meu.ro/reinor

PEISAJ, 1902

În anii de mai târziu, însă, artistul va evoca în lucrările sale un fel de paradis terestru reprezentat prin nuduri voluptuoase, încălzite de razele soarelui mediteranean, într-un cadru natural rustic.

Spre sfârșitul vieții, Renoir construiește o casă frumoasă în satul mediteranean Cagnes-sur-Mer pentru el și familia sa. Astăzi, acesta este un muzeu dedicat vieții și operei artistului.

Pe lângă picturile sale, muzeul găzduiește opere ale câtorva contemporani, inclusiv portrete ale lui Renoir. Atelierul său a fost renovat pentru a avea același aspect ca atunci când artistul lucra aici, cu tot cu șevaletul, hainele de lucru ale artistului, precum și scaunul sau cu roțile – un memento al remarcabilei forțe de caracter care l-a îndemnat să își depășească slăbiciunea fizică.

Foto: <https://unsplash.com/wallpapers/travel/japanese>

JAPONIA- NIPPONKOKU

JAPONIA, DA,
SAKURA, VISE MEREU... PRIMAVARA MEA .
ARIGATO GOZAIMASU !

Mihai CREȚU, VII

O

veche legendă spune că zeii au creat Japonia agitând apa înspumată a oceanului cu o sulită bătută în pietre prețioase.

Din picăturile de apă rezultate, s-au format cele patru insule principale ale Japoniei, precum și o multitudine de insule mici (peste 5000). Honshu, Hokkaido, Kyushu și Shikoku reprezintă aproximativ 95% din suprafața totală a Japoniei.

JAPONIA, cu denumirea oficială *Nipponkoku* („originea soarelui“ în limba japoneză),

este o țară insulară din Asia de Est, formată dintr-un arhipelag situat între Oceanul Pacific și Marea Japoniei. Japonia este o mare putere economică, fiind a treia cea mai mare economie mondială și ocupând al cincilea loc între exportatorii lumii. Țara beneficiază de unul dintre cele mai eficiente sisteme de educație din lume și de o forță de muncă

înalt calificată, un procent important dintre cetățeni având studii superioare. Japonia are o infrastructură modernă și avansată, un nivel

nu sunt adepți ai unei religii unice, ei adoptând tradiții și obiceiuri caracteristici mai multor culte, proces numit sincretism. Din cele mai

EXISTĂ TIPURI DE MANGA PENTRU FIECARE CATEGORIE DE VÂRSTĂ.

MANGA:

desene alb-negru, exceptând coperta și, ocazional, primele câteva pagini

al corupției extrem de scăzut și este cunoscută la nivel mondial pentru contribuțiile sale în știință și tehnologie. Speranța de viață este printre cele mai ridicate din lume, datorită sistemului medical performant și stilului de viață sănătos al locuitorilor.

Cultura unică a Japoniei s-a dezvoltat în epoca medievală prin diversificarea treptată și rafinarea artelor (origami, pictură pe lemn *ukiyo-e*, ikebana, sculptură, teatru), meșteșugurilor (olărit, păpuși, articole lăcuite, ceramică), dansurilor tradiționale și a altor tradiții diverse (*onsen*, *sentō*, ceremonia ceaiului, arhitectură, grădini, săbii Katana, tradiții culinare).

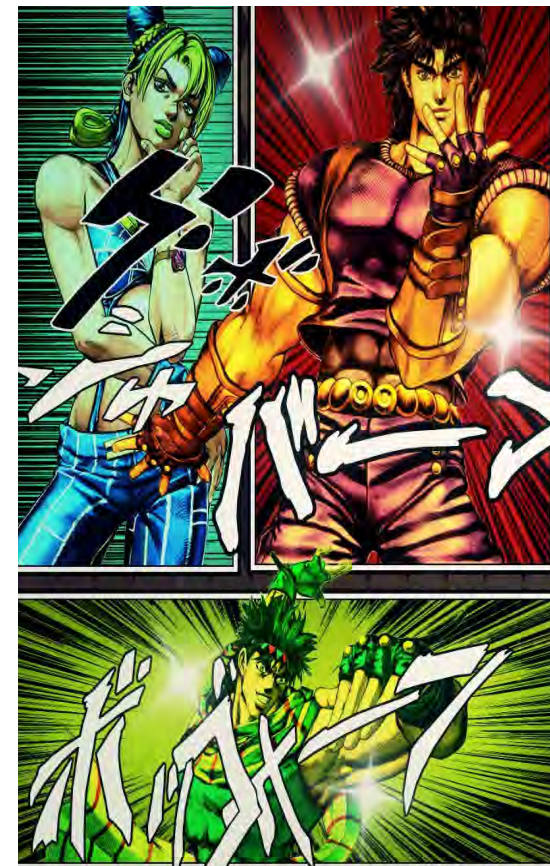
Societatea Japoniei este profund spirituală, principalele religii fiind budismul și șintoismul. Mulți japonezi însă

vechi timpuri, la ceremoniile șintoiste, aveau loc întreceri de *sumo* și alte demonstrații de îndemânare sau de forță, iar începând cu secolul al VIII-lea, acestea au fost incluse în ceremoniile de la palatul imperial. În prezent, sporturile tradiționale nipone cele mai cunoscute sunt: karate, judo, aikidō, sumo, kendō și altele.

Între 1993-2013, pe lista patrimoniului mondial UNESCO au fost incluse 17 obiective culturale, printre care Memorialul Păcii din Hiroshima (cu urmele bombardamentului atomic), Fabrica de mătase din Tomioka, Minele de argint din Iwami Ginzan, și câteva monumente (budiste și șintoiste).

Benzile desenate reprezintă un element cultural pentru care Japonia este cunoscută în toată lumea.

Denumite *manga* (sau uneori *komikku*, cuvânt importat din limba engleză), benzile desenate japoneze sunt cunoscute sub numele de *manga* și în restul lumii, termenul fiind utilizat doar pentru stilul tipic japonez de benzi desenate. Acesta are, ca elemente specifice, figuri cu ochii mari, deosebit de expresive, sau personaje cu proporții caricaturizate, cu capete imense. *Manga* a apărut prin întrepătrunderea artei japoneze *ukiyo-e* cu stiluri străine de desenat și a căpătat forma prezentă imediat după cel de-al Doilea Război Mondial.

1. 100% dintre adolescenții care au luat parte la studiu știu ce sunt SMS-urile;

2. 78% dintre adolescenți folosesc SMS-urile frecvent;

3. 76% dintre adolescenți cred că trimiterea de SMS-uri afectează exprimarea corectă;

4. 78% dintre tineri sunt de acord că SMS-urile influențează negativ ortografia;

5. 82% dintre adolescenți folosesc prescurtări când scriu un SMS;

6. Adolescenții nu folosesc prescurtări în teste școlare;

7. 36% dintre tineri susțin că trimiterea SMS-urilor le îmbunătățește vocabularul;

8. 62% dintre adolescenți consideră că trimiterea SMS-urilor ajută persoanele analfabete să scrie și să citească

„TEXTESE” SI SMS-URI

benefice sau nu?

Nora MICU, VII

Telefonul a devenit o necesitate în viața cotidiană pentru adolescenți și adulți. Nici nu putem să stăm fără el timp de câteva ore.

Ne bazăm pe telefon pentru a îndeplini activități zilnice legate de școală și de viața personală. În prezent, ne folosim de telefoane pentru a trimite mesaje colegilor sau prietenilor mai ușor, mai repede. Azi, aproape toți oamenii au telefoane și le folosesc regulat, în special pentru a trimite SMS-uri.

Prescurtările folosite în SMS-uri („Textese”) includ emoticoane, cifre sau litere (*C U l 8 r – see you later*). Acest vocabular a apărut ca urmare a limitei de 120 de caractere din mesajele inițiale.

Unii cred că există doar aspectele negative ale acestui mod de comunicare, cum ar fi folosirea incorectă a gramaticii și a ortografiei sau utilizarea acestor prescurtări și în afara SMS-urilor, însă există și aspecte pozitive, precum dezvoltarea vocabularului, ușurarea comunicării în cazul tinerilor introvertiți și interacțiunea cu oameni diferiți, având acces la cunoștințele și opiniile lor.

Un studiu realizat de Dehli School of Professional Studies and Research a scos la iveală următoarele aspecte:

Vrei să faci parte din echipa **Mlădița**?

Trimite-ne un e-mail

la adresa:

mladita2018@yahoo.com

Follow us on

Instagram: mladita_cnsbh

ȘTIAȚI CĂ... în urmă cu 20 de ani, elevii de gimnaziu au mai avut o inițiativă similară de a edita o revistă, care s-a numit *Micul Vlăstar*, sub coordonarea doamnei profesoare Anda Stihi (matematică)?

Hai la un

COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET”
BUCUREȘTI

Revista **Mlădița**

Colegiul Național „Spiru Haret”
Adresa: Strada Italiană nr.17, Sector 2, București
Telefon: 021 313 64 62
E-mail: haretiana2012@hotmail.com

Revista ***Mlădița***, 2019

Clasele V-VIII